

Рускитѣ колиби и окопе сѣ се още запазили. Слѣдующето нѣдѣ Маренѣ село *Беброво* сравнено сѣ лицето на землята само нащрѣкналитѣ тукъ-таме камъне и почернеле кумине свидѣлствувать, че и тукъ е било нѣкога си голѣмо село. Нѣдѣ Беброво нататѣкъ кѣмъ Котелъ простирагъ се богати долини, които носѣгъ общо названиее *Тузлукъ*. Това пространство е населено повечето отъ турци.

Голѣмитѣ, нѣкога си многолюдни села сѣ изповнале пещи по самитѣ поли на Балкана. Да се премине въ единъ денъ отъ Елена до Котелъ било би тѣжко, както за хората, тѣжъ и за конетѣ, затова, като минахме селото Стара-Рѣка, спрѣхме се за пощуване на самия пѣтъ, въ едно оставено отъ турцитѣ село.

22-ий ЯНУАРИЙ.

Смѣтахме че ще стигнемъ въ Котелъ рано, за това и не бързахме твърдѣ сѣ трѣгването си отъ Елена. На едно отъ високитѣ планински бѣрда стигнахме една 9 фунтова батарея, сѣ която се бѣхтеше 6 та, на майора Бѣляева, дружина. Тукъ вече, по балканскитѣ рѣтове, доста дълбокъ снѣгъ, тѣжъ щото катеренето на орѣдията на горѣ е придружено сѣ ония мѣжи и трудове, които едно време тегли нашия отрядъ при Караджа. Като заминахме дружината, ний се спуствахме въ долината на една планинска рѣчица, която се стиска отъ високи рѣтове и образува тѣсенъ единъ долъ, твърдѣ згоденъ за всѣкакви разбойничества на бащи-бозуцитѣ. Българина, който ни придружаваше, увѣрява, че както тукъ, тѣжъ и по всичкия Тузлукъ, даже и въ мирно време, е опасно.

Отъ татѣкъ дола влѣзохме въ голѣмото българско село Ново Село, което заминахме безъ да се отбиемъ, а на конетѣ дадохме почивка чакъ въ селото Кипилово. Мене ме тукъ поразѣ множеството мѣрши: трупове конски, воловски и даже кучешки се тѣркаляха по улицитѣ. Полковникъ Кесановъ повика чорбаджията и начена да го убѣждава въ не-обходимостта да се заровѣгъ мѣршитѣ до на пролѣтъ, за да се избѣгне развалянето на въздуха.